

॥ ७ ॥ राज्ञः शिबेः ॥ ८ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठी ये भारतभावादीपे चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९४ ॥ ॥ ७३ ॥ इदमिति ॥ १ ॥ २ ॥ विद्वेषं याचकस्य द्वेषं श्रीत्यैव ददासि चेत्तय हीभ्यामीत्यर्थः ॥ ३ ॥ हे ददयद्दोदानं तं दह दत्तानकीर्तयेदुःस्वसत्येव कीर्तनं स्यान्नान्यथेति भावः दुःखं च प्रियवियोगेऽतो ममादेयाभावात् त्वयाप्ययाच्योर्थो नास्तीत्यतः सर्वप्राप्यं स्त्रीपुत्रे दहांते देयमेव न त्वप्राप्यं दानुं श

तदुभावेव भवंता बुदारौ यद्दानीं भवद्भ्यामन्यतमः सोपसर्पतु एतद्वै निदर्शनमित्युक्त्वा तूष्णीं नारदो बभूव ॥ एतच्छ्रुत्वा तु कौरव्यः शिबिं प्रदक्षिणं कृत्वा पंथानं दत्वा बहुकर्मभिः प्रशस्य प्रययौ ॥ ७ ॥ तदेतद्वाज्ञो महाभाग्यमप्युक्तवान् नारदः ॥ ८ ॥ इति श्रीम० आरण्यके प० मार्कण्डेय समाख्या पर्वणि शिबिचरिते चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९४ ॥ ॥ ७३ ॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ इदमन्यच्छ्रुत्वा ययातिर्नाहुषो राजा राज्यस्थः पौरजनावत आसां च के ॥ गुर्वर्था ब्राह्मण उपेत्या ब्रवीत् भोरान्गुर्वर्थं भिक्षेयं समयादितिराजो वाच ॥ १ ॥ ब्रवीतु भगवान्समयमिति ॥ २ ॥ ब्राह्मण उवाच विद्वेषणं परमं जीवलोके कुर्यान्नरः पार्थिव याच्यमानः ॥ तं त्वां पृच्छामि कथं तुराज न्दद्याद्भवान् दयितं च मेघ ॥ ३ ॥ राजो वाच न चानुकीर्तयेदद्य दत्त्वा अयाच्यमर्थं न च संश्रणोमि ॥ प्राप्यमर्थं च संश्रुत्य तं चापि दत्त्वा सुखी भवामि ॥ ४ ॥ ददामि ते रोहिणीनां सहस्रं प्रियो हि मे ब्राह्मणो याचमानः ॥ न मे मनः कुप्यति याचमाने दत्तं न शोचामि कदाचिदर्थं ॥ ५ ॥ इत्युक्त्वा ब्राह्मणाय राजा गोसहस्रं ददौ ॥ प्राप्तं वांश्च गवांसहस्रं ब्राह्मण इति ॥ ६ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके पर्वणि मार्कण्डेय समाख्या पर्वणि नाहुषचरिते पंचनवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९५ ॥ ॥ ७३ ॥ वैशंपायन उवाच भूय एव महाभाग्यं कथ्यतामि त्यब्रवीत् पांडवः ॥ १ ॥ अथाचष्टमार्कण्डेयो महाराज वृषदर्भं सेदु कनामानौ राजानौ नीतिमार्गं रता वस्त्रोपास्त्रकृतिनौ ॥ २ ॥ सेदु को वृषदर्भस्य बालस्यैव उपांशुव्रतमभ्यजानात् कुप्यमदेयं ब्राह्मणस्य ॥ ३ ॥ अथ तं सेदु कं ब्राह्मणः कश्चिद्देवाध्ययनं संपन्न आशिषं दत्त्वा गुर्वर्थां भिक्षितवान् ॥ ४ ॥ अश्वसहस्रं मे भवान् ददात्विति ॥ तं सेदु को ब्राह्मणमब्रवीत् ॥ ५ ॥ नास्ति संभवो गुर्वर्थं दत्तुमिति ॥ ६ ॥ सत्वं गच्छ वृषदर्भं सकाशं ॥ राजा परमधर्मज्ञो ब्राह्मणतं भिक्षस्व ॥ स ते दास्यति तस्यैतदुपांशुव्रतमिति ॥ ७ ॥ अथ ब्राह्मणो वृषदर्भं सकाशं गत्वा अश्वसहस्रमयाचत ॥ सराजातं कशेना ताडयत् ॥ ८ ॥

क्यमित्यर्थः ॥ ४ ॥ रोहिणीनां गवां रोहिणीकंठरुग्भिर्दीप्त्युपकृत्य लोहितागवोरिति मेदिनी ॥ ५ ॥ असाधावपि साधुत्वं श्रीत्या इष्टार्थदानं च महाभाग्यमित्यध्यायद्वयतात्पर्यं ॥ ६ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठी ये भारतभावादीपे चतुर्नवत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १९५ ॥ ॥ ७३ ॥ भूय इति ॥ १ ॥ २ ॥ उपांशु बहिरनुद्घाटितं कुप्यं स्वरुपं दान्यत् ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ कशेन पुंस्त्वमर्थ ॥ ८ ॥